

РЕШЕНИЕ

№ 6951

гр. София, 04.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 13.11.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

Снежанка Кьосева

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **5181** по описа за **2020** година докладвано от съдия Деница Митрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.63, ал.1 от Закон за административните нарушения и наказания /ЗАНН/ във вр. с чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано по повод на касационна жалба вх. № 16899 от 12.06.2020 г. по описа на Административен съд – София град и вх. № 1025099 от 03.06.2020 г. по описа на Софийски районен съд, подадена от [фирма], ЕИК[ЕИК], чрез юрк. К., срещу решение от 18.03.2020 г., постановено по НАХД № 18704/2019г. по описа на СРС, Наказателно отделение /НК/, 2-ри състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 143/31.07.2018г., издадено от ЗА началник на Гранично полицейско управление /ГПУ/ - С. при Регионална дирекция „Гранична полиция“ /РДГП/ – Аерогари- Главна дирекция „Гранична полиция“ /ГДГП/, с което на касатора, на основание чл. 51 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 лева за извършено нарушение на чл. 20, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ.

Срещу така постановеното решение е постъпила в срок касационна жалба, с която се иска неговата отмяна. Касаторът твърди, че същото е незаконосъобразно, неправилно и необосновано. Сочи се, че са налице съществени процесуални нарушения, т.к. в НП административнонаказващия орган не е посочил изчерпателно и точно разпоредбите на закона, от които извлича правото си да наложи административно наказание, както

и че е дал лаконично и непълно описание на фактичката обстановка на твърдяното нарушение. Гореописаното водело до нарушение на правото на защита на дружеството. Моли съда за отмяна на постановеното решение и постановяване на ново, с което процесното НП да бъде изцяло отменено. В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не изпраща процесуален представител

Ответникът по касационната жалба – Регионална дирекция „Гранична полиция“ /РДГП/, редовно призован, не се представлява и не взема становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор К., намира жалбата за неоснователна и недоказана и предлага решението да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Административен съд София – град, IX – ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните и обсъди, както наведените касационни основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното от фактическа страна: [фирма] е търговец, вписан в търговския регистър, с предмет на дейност, включващ и предоставянето на комплексни туроператорски и агентски, транспортно-туристически услуги. В качеството си на превозвач, на 30.06.2018г, дружеството извършва услуга по превозване на лицето В. А.-гражданин на С., [дата на раждане], притежаващ паспорт №011687314, издаден на 11.04.2017г. Същият разполагал с издадена от Република България дългосрочна виза тип „D“ №[ЕИК], чиято валидност започва почти месец по – късно - от 20.07.2018г. до 20.01.2019г.

След пристигането си на Аерогара С. на 30.06.2018г. сирийският гражданин преминал през паспортно - визов контрол за влизане в Република България. В рамките на извършената проверка е установено, че [фирма], като изпълнител на полета и превозвач, е извършило услугата по превозване на лицето В. А., като е издало превозни документи-билет и бордна карта, без преди това да е извършило проверка за наличие на валидна към датата на полета българска или шенгенска виза или разрешително за пребиваване. По този повод е съставен писмен отказ за влизане в страната № 178/30.06.2018г. На 26.07.2018г. е съставен АУАН, в присъствие на пълномощник на дружеството и двама свидетели - Я. и С.. Вписано е, че възразява срещу АУАН. Допълнителни писмени аргументи срещу АУАН не са постъпили в срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН.

Въз основа на АУАН и установените в хода на проверката факти е издадено и НП № 143/31.07.2018г. от ЗА началник на ГПУ - С. при РДГП – Аерогари - ГДГП, с което на основание чл. 51 от ЗЧРБ, при цялостно възпроизвеждане на фактичките констатации от акта, на [фирма] е наложена „имуществена санкция“ в размер на 2000 лв. за нарушение на чл.20, ал.1, т.1, вр. чл.19, ал.1, т.1 от ЗЧРБ. Препис от същото е връчено на дружеството на 15.08.2018г.

Изложената фактическа обстановка, въззивният съд е приел за установена въз основа на събраните в хода на съдебното следствие гласни доказателствени средства, както и от приетите по реда на чл.283 от НПК писмени доказателства. Показанията на свидетелите С., Ц. и Я., дадени в хода на съдебното следствие, са възприети от съда като логични и последователни, непротиворечиви, кореспондиращи изцяло с останалите писмени доказателства по делото, поради което въззивният съд е преценил да ги кредитира.

Въз основа на така събраните доказателства, СРС е направил извод, че НП е

законосъобразно и го е потвърдил. Приел е, че АУАН и издаденото въз основа на него НП, е съставен, респ. издаден от компетентни длъжностни лица, при спазване на сроковете, предвидени в чл.34 от ЗАНН. Според въззивния съд са спазени разпоредбите на чл. 40, 42, 43, ал.5, чл.57 и чл.58, ал. 1 ЗАНН. Изложил е и аргументи досежно спазване и на материалния закон, обсъдил е и размера на имуществената санкция. Преценил е, че липсват предпоставки за приложение на института на „маловажност“ поради засилената защита на обществените отношения.

Така постановеното решение е неправилно.

С разпоредбата на чл. 20, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ в тежест на превозвачите е въведено задължението преди да извършат превозната услуга да установят редовността на документа за пътуване на чужденеца и наличието на българска виза, когато такава е необходима. От друга страна, съгласно чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, чужденец, който влиза в Република България или преминава транзитно през територията ѝ, в зависимост от целта на пътуването, трябва да притежава освен редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ и виза, когато такава е необходима.

Съгласно чл. 51 от ЗЧРБ „превозвач, който не изпълни задълженията си по чл. 20 от ЗЧРБ, се наказва с глоба или с имуществена санкция в размер от 2000 до 10 000 лв. за всяко превозвано лице“. Адресат на разпоредбата е [фирма], което дружество попада в обхвата на дадената от законодателя легална дефиниция на понятието „превозвач“ (§ 1, т. 11 от ДР на ЗЧРБ). Като превозвач, който превозва по въздух до и/или от Република България чужденци, [фирма] е длъжно преди да извърши услугата, да установи редовността на документа за пътуване на чужденеца и наличието на българска виза, когато такава е необходима (чл. 20, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ). В конкретния случай от данните по делото не може да се установи дали [фирма] е бил превозвач по цитирания полет, тъй като не са приложени никакви документи доказващи този факт. Не са налице бордна карта или билет, или справка на полетите и превозвачите от деня на нарушението. В съответствие с разпоредбите на чл. 14, ал. 1, чл. 305, ал. 3 НПК, вр. чл. 84 ЗАНН и т. 7 от Постановление № 10/1973 г. на Пленума на ВС във фазата на съдебно оспорване отразените в АУАН фактически констатации следва да бъдат доказани с допустимите от закона доказателства. В тежест на АНО е да докаже констатациите които са възпроизведени в АУАН и НП и да предостави доказателства за тях. Това свое задължение наказващият орган не е изпълнил и на базата на приложените доказателства не може да се установи дали [фирма] има качеството на „превозвач“ по смисъла § 1, т. 11 от ДР на ЗЧРБ.

От друга страна, чужденец, който влиза в Република България или преминава транзитно през нейната територия, в зависимост от целта на пътуването, трябва да притежава: редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава е необходима /чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ/. Съдържанието на чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ е възпроизведено и в чл. 8, ал. 1 от с.з. В ал. 2 и ал. 3 на същия член са посочени случаите, при които не се изисква виза - когато това е предвидено в Регламент (ЕО) № 539/2001 на Съвета, в други актове на ЕС с обвързващо действие, в международен договор, по който Република България е страна или в акт на Министерския съвет, както и когато чужденецът притежава валидно разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България.

Съставът на нарушението по чл. 20, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, е свързан с нарушение на

задължението за проверка на документи: – редовността на документ за пътуване, какъвто е националният паспорт на лицето (въз основа на който впоследствие е издадена шенгенска виза), по редовността на който няма спор, като превозвачът е задължен да извърши проверка за „наличието на българска виза, когато такава е необходима“. В конкретния случай не е уточнено кое от двете свои задължения не е изпълнил превозвачът, което съществено нарушава правото на защита на наказаното дружество да разбере какво нарушение е извършило.

Настоящият състав констатира и нарушения на чл. 42, т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН поради неизписване в АУАН и в НП на пълното наименование на нарушения нормативен акт. Служителите на администрацията (съдът също в съдебния си акт) следва да изпишат поне веднъж пълното наименование на нормативните актове, които се твърди, че са нарушени или имат отношение към случая (също така и на длъжностите на контролните органи и на наказващия орган и на структурите – звена, отдели, дирекции и др., в които работят). Едва след това изписването на абревиатурата, която се образува от началните букви или срички на съответните наименования, с цел сбиване на текста и информацията на по-малко място, е допустимо, тъй като няма да създаде никакво затруднение за адресатите на АУАН и НП. В конкретния случай това не е сторено и в АУАН и в НП, което ограничава правото на защита на жалбоподателя. Жалбоподателят не е длъжен да знае какво означава ЗЧРБ, за да може да се ориентира относно приложимото право. Вярно е, че съдържанието на АУАН и НП е единство от текстова и цифрова част и съвкупното възприемане на текста в определени случаи позволява на санкционираните лица да разберат в какво нарушение са обвинени и на кои нормативни актове, но такъв извод не следва автоматично и ако е възможен, то е по отношение на нормативни актове, чието приложение е обичайно за ежедневието на гражданите и наименованието и тяхното съкращение е добило особено широка популярност.

По изложените съображения настоящият състав приема, че касационната жалба е основателна. Въззивният съд е постановил неправилно решение което следва да бъде отменено.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал.2, предложение 1 от АПК, Административен съд София – град, IX – ти касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 18.03.2020 г., постановено по НАХД № 18704/2019 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 2-и състав и вместо него постановява

ОТМЕНЯ Наказателно постановление (НП) № 143/31.07.2018г., издадено от ЗА началник на ГПУ - С. при РДГП – Аерогари-ГДГП.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.

2.